

GRATIS LÆSEPRØVE
FRA JENTAS

SAGAEN OM ISFOLKET
MARGIT SANDEMO

Engang for længe siden, for mange hundrede år siden, gik den onde Tengel ud i ødemarken for at sælge sin sjæl til Djævelen. Han blev stamfader til Isfolket.

Tengel blev lovet magt og rigdom mod at en af hans efterkommere i hver generation skulle tjene djævelen og udføre onde gerninger. Deres særkende skulle være gule katteøjne, og de skulle besidde magiske kræfter. Og en dag ville en person med den største overnaturlige kraft nogensinde fødes. Forbandelsen ville ikke blive ophævet, før den plads blev fundet, hvor Tengel havde begravet den gryde, hvori han tilberedte den heksebryg, som hidkaldte Djævelen.

Sådan lyder legenden.

Der er ingen, der ved, om det er sandt.

Men i det 16. århundrede blev et forbandet barn af Isfolket født. Han prøvede at vende det onde til det gode, og derfor blev han kaldt den gode Tengel. Denne saga handler om hans familie. Eller måske handler den først og fremmest om kvinderne i hans familie.

GRATIS LÆSEPRØVE

Sagaen om Isfolket 1 og 2
Troldbunden og Heksejagten

© Margit Sandemo, 1982

© Halldors ApS, 2006

Dansk udgave: JENTAS A/S, 2006

Tryk: Vibehus bogtryk

ISBN 978-87-7677-120-1

www.jentas.dk www.isfolket.dk www.sandemo.dk

JENTAS udgiver bøgerne i Danmark og Island

Margit Sandemo er født 23. april 1924 i Norge. Hun er vokset op i Sverige, men flyttede senere tilbage til Norge og bor nu i Sverige. Hun debuterede som forfatter i 1964.

Romantik og overnaturlige kræfter karakteriserer hendes forfatterskab. Margit Sandemo er den mest solgte forfatter i Norden med et samlet oplag på 39 millioner bøger.

SAGAEN OM ISFOLKET

MARGIT SANDEMO

JENTAS

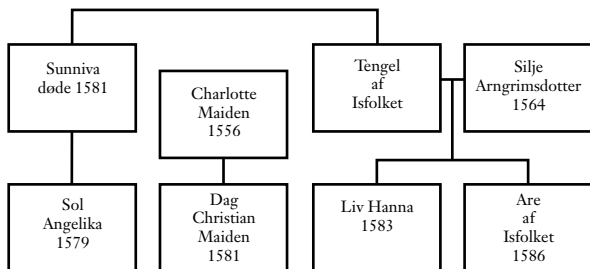
TROLDBUNDEN

*Magisk fortælling om den onde Tengel
og hans efterkommere*

ER UDKOMMET PÅ DANSK

1. Troldbunden
2. Heksejagten
3. Plejedatteren
4. Arvingen
5. Venskab
6. Den onde arv
7. Nemesis
8. Mistænkt
9. Rodløs
10. Vinterstorm
11. Blodhævn
12. Længsel
13. Satans fodspor
14. Ridderen
15. Østenvind
16. Alrunen
17. Dødens have
18. Bag fasaden
19. Dragens tænder
20. Ravnens vinger
21. Djævløften
22. Dæmonen og jomfruen

EN AFTEN SENT på efteråret i 1581, hvor frost-tågen blandede sig med det blodrøde skær på himlen over Trondheim, vandrede to kvinder gennem gaderne uden at kende til hinandens eksistens.

Den ene var Silje, en næsten sytten år gammel pige med øjne, der var uforstående og store af ensomhed og sult. Hun trak skuldrene op om ørerne for at beskytte sig imod kulden og stak de blåfrosne hænder ind mellem klæderne, der mest af alt lignede sammenrumpede sække. Om fødderne havde hun viklet nogle skindstumper uden på de tyndslidte sko, og ned over det smukke, nøddebrune hår havde hun trukket det uldsjal, som hun også brugte til at krybe sammen i, når det lykkedes hende at finde et sted at sove.

Silje veg uden om et lig i den smalle gade. Endnu et offer for pesten, registrerede hun. Denne pest – hun vidste ikke længere, hvilket nummer i rækken i dette århundrede – den havde taget hele hendes familie for to til tre uger siden og tvunget hende ud på vandring, ud på jagt efter mad.

Hendes far havde været hovsmed på en stor gård syd for Trondheim, men da han og moderen og alle hendes søskende var døde, blev Silje jaget ud af den lille hytte, de havde boet i. Hvilken nytte kunne et pigebarn være til i en smedje?

På sin vis var Silje lettet over at kunne forlade gården. Hun havde haft en hemmelighed, som hun aldrig havde nævnt for nogen, så godt havde hun skjult den i sit hjerte. I sydvest lå de ejendommelige fjelde, som hun kaldte "Skyggelandet" eller "Aftenlandet". Gennem hele hendes barndom havde deres kæmpestore masser skræmt og forhekset hende. De lå så langt borte, at man kun lige kunne skimte dem. Men når aftensolens klare skær faldt på de takkede fjeldtoppe, trådte de frem med en ejendommelig skarphed, der kaldte på pigens usædvanligt livlige fantasi.

Så kunne hun stå og kigge på dem i lang tid ad gangen, fuld af skræk og fascination på samme tid. Så så hun dem, de navnløse væsener, der boede dér. De steg op fra dalene mellem tinderne, gled sagte og søgende gennem luften, tættere og tættere på hendes hjem, indtil de onde øjne fandt hendes. Så plejede Silje at løbe væk og gemme sig.

Men egentlig var de slet ikke navnløse. Folkene på gården havde altid snakket lavmælt om bjergene i det fjerne, og det var vel egentlig deres ord, der først havde skræmt hende og vakt hendes fantasi til live. *Gå aldrig derhen, plejede de at sige. Der findes kun trolddom og ondskab dér. Isfolket er ikke mennesker, de er avlet af kulden og mørket, og ve det menneske, der nærmer sig deres bosteder!*

Isfolket...? Ja, det var det navn, de var kendt under,

men det var kun Silje, der havde set dem komme gennem luften.

Hun vidste aldrig, hvad hun skulle kalde disse væsener. Ikke trolde, nej, nej, det var de ikke. Og heller ikke genfærd. Djævlene var heller ikke det rette navn. En form for mirakelmagere eller afgrundsånder, måske? En gang havde hun hørt gårdherren kalde en af sine heste en dæmon. Det var et nyt ord for hende, men hun syntes, det passede godt på ”dem”.

Hendes fantasier omkring ”Skyggelandet” var så stærke, at hun oven i købet kunne drømme om det i sin urolige søvn. Derfor faldt det hende helt naturligt at vende ryggen til fjeldene, da hun forlod gården. Med sit primitive instinkt var hun draget mod Trondheim, hvor der fandtes mennesker – i håb om at finde hjælp i sin ensomhed og nød.

Men det gik hurtigt op for hende, at ingen ville åbne deres dør for fremmede i en tid, hvor pesten var lige i hælene på menneskene i deres færd gennem landet. Og hvilket sted hærgede sygdommen mest, om ikke i disse trange, snavsede gader og i husene, der stod så tæt ind mod hinanden?

Alene det at snige sig gennem byporten havde taget hende en hel dag. Til sidst var det lykkedes. Hun havde slået følge med en familie, der boede i byen, og som skulle ind igen efter et kort ophold uden for byportene. Hun var gået over på den anden side af

kærren og havde sneget sig forbi portvagten. Men da hun først var kommet derind, havde der ikke været nogen hjælp at hente. Intet ud over et par tørre brødkorper, som af og til blev kastet ud til hende fra et eller andet vindue. Kun lige nok til at hun kunne holde sig på den rigtige side af grænsen mellem liv og død.

Fra torvet ved domkirken kunne hun høre fuld-emandsråb og larmen. En gang var hun i sin naivitet søgt derhen for at få selskab af andre nattevandre-re. Men hun havde hurtigt måtte sande den brutale kendsgerning, at det ikke var noget godt sted for en velskabt, ung pige. Mødet med pøbelen havde været et chok, som hun havde forsøgt at fortrænge fra sin hukommelse; det var dog ikke lykkedes helt.

Det værkede i fødderne på hende efter flere dages vandring. Den lange, lange vej til Trondheim havde tæret meget på Siljes kræfter – og da hun ikke fandt nogen lindring i byen, havde hun fået en smertelig følelse af håbløshed i maven.

Hun hørte rotterne pibe i den port, som hun havde været på vej hen imod for at forsøge at tiltuske sig et par timers søvn. Hun drejede af og fortsatte sin trøstsløse vandring.

Ubevidst blev hun trukket hen imod ildskæret ovre ved bjerget uden for byen. Ild betød varme. Også selvom det også betød ligbrænding; det store bål hav-

de brændt i tre dage og tre nætter nu. Og ved siden af bålpladsen – henrettelsespladsen.

Hun fremmumlede hurtigt en bøn: ”Herre Kristus, beskyt mig mod alle de vildfarendes ånder, som går i svang derude! Giv mig mod og styrke i troen på dig til at vove mig derhen for en kort stund! Jeg trænger så inderligt til at mærke varmen fra bålet, så mine frosne lemmer ikke falder af.”

Med angst i sit troskyldige hjerte og med blikket rettet stift mod den lokkende varme, travede Silje videre mod byporten i vest.

Samtidig var den unge adelskvinde Charlotte Meiden ude i et yderst hemmeligt ærinde. Med forfærdelse satte hun sine fine silkesko ned på de ubeskriveligt snavsede gader, hvor frosten havde stoppet rendestenen til, så det rædsomme snavs blev liggende. I favnen bar hun en godt indpakket bylt, og mens hun sneg sig fra sin fars paladslignende hus og hen til byporten, nynnede hun desperat en dansemelodi, en pavane, i sit forsøg på at få tankerne væk fra det, hun var i færd med.

Det var ikke let for hende at bevæge sig. Hendes læber var hvide, hun havde svedperler i panden og på overlæben, og hendes hår klistrede fast til tindingerne.

At det var lykkedes hende at skjule sin tilstand i disse angstfyldte og uudholdelige måneder, fattede hun stadig ikke. Men hun havde altid været lille og tynd,

og der havde ikke været meget at se på hende. Den mode, der herskede for tiden, havde også været hende til hjælp, med korset og udstående krinoline og en kjole, der hang lige ned fra skuldrene og skjulte det hele. Desuden havde hun altid sørget meget nøje for at snøre sig stramt og smertefuldt. Ingen, ikke engang hendes egen kammerpige, havde haft nogen som helst anelse.

Hvor inderligt havde hun dog ikke hadet det liv, der voksede inden i hende! Resultatet af en tilfældig forbindelse med en utroligt stilfuld dansker ved kong Frederiks hof. Gift var han også, det havde hun fået at vide bagefter. En eneste aftens tankeløshed – og så al denne elendighed som straf. Og han flagrede bare ustraffet videre!

Hun havde gjort alt for at slippe for denne uindbudte indtrængen i sit liv. Stærk medicin, hop fra høje steder, varme bade – ja, hun havde til og med været ude på kirkegården en torsdag nat i sommer, og dér havde hun foretaget sig så hemmelighedsfulde og uhyggelige ting, at hun ganske og aldeles havde fortrængt dem bagefter. Men intet havde hjulpet. Det ækle væsen inden i hendes krop havde klamret sig til livet med en djævelsk ihærdighed.

Og så bange hun havde været i alle disse måneder! Og det var hun stadig. Men lige nu følte hun sært nok ikke det brændende had mod det uønskede væsen. I

stedet mærkede hun noget andet i sit hjerte. En varme, en heftig sorg og længsel...

Nej, sådan måtte hun ikke tænke! Bare gå, gå, hurtigt, undgå de få mennesker, der vandrede ude i en nat som denne.

Så koldt det var. Den stakkels lille...

Nej, nej!

Hun så et glimt af en ung pige, næsten et barn, i en sidegade og trak sig rask ind i en port. Pigen gik forbi uden at få øje på hende. Så ensom hun virkede! Charlotte blev fyldt af en hjerteskrærende medlidenhed, og hun rettede sig op. Medlidenhed var en følelse, som hun helt klart burde undgå nu. Ikke blive svag!

Hun måtte skynde sig, måtte tilbage og ind gennem porten, inden den blev lukket klokken ni. Hun frygtede ikke portvagten. Hun havde en forklaring parat – hvis han skulle finde på at spørge. Og den kappe, hun havde kastet over sig, tilhørte en af tjenestefolkene. Ingen ville kunne genkende den fornemme frøken Charlotte i den.

Endelig, dér var porten. Jo, vagten standsede hende. Hun holdt bylten op et øjeblik og mumlede: "Et lig mere. Skal bare ud med det til..."

Portvagten vinkede hende videre uden at se mere på hende.

Hun kunne se skoven foran sig nu, de takkede gran-toppe i silhuet mod ildskæret bagude. Også månen lyste denne frostklare aften, så det var ikke svært at

finde vej. Havde hun dog bare ikke været så udmattet! Ondt havde hun også, og nu og da mærkede hun til sin rædsel, hvordan noget varmt, klamt og fugtigt vædede det håndklæde, hun havde taget på for at standse blødningerne.

Barnet havde hun født på høloftet over stalden; hun havde haft et stykke træ i munden for ikke at skribe. Så havde hun ligget udmattet i lang, lang tid, før hun havde pakket barnet ind uden at kigge på det og rejst sig op igen på rystende ben. Navlestrengen havde hun ikke gjort noget ved, hun ville ikke have noget som helst med det barn at gøre. De lavmælte, ynkelige pip havde hun dæmpet med et klæde.

Det levede stadig, hun kunne mærke en lille bevægelse nu og da. Godt, at det ikke havde skreget ved byporten!

Hun vidste, at hun havde fjernet alle spor fra høloftet. Kunne hun nu også bare slippe af med denne skammens byrde og komme uset tilbage ind i paladset. Så ville hun være fri, fri! Endelig!

Nu var hun langt nok inde i skoven. Derhenne, under det store grantræ, langt fra stien...

Charlotte Meiden rystede på hænderne, da hun lagde bylten på den stivfrosne, snefrie jord. Med en heftig følelse af gråd i brystet pakkede hun forsigtigt et uldklæde og et sjal om det lille liv, derefter satte hun et krus medbragt mælk ind mod barnets kind.

Inderst inde vidste hun udmærket godt, at barnet aldrig ville kunne nå mælken, men den tanke ville hun absolut ikke komme nærmere ind på.

Så blev hun stående et øjeblik, mens en uventet, grænseløs følelse af savn og fortvivlelse rasede i hendes indre, før hun på stivfrosne ben vaklede indad mod byen igen.

SILJE VANDREDE VIDERE, taknemmelig for måneskinnet, som kastede sit svage lys over gaden og gjorde det lettere for hende at se, hvor hun satte fødderne. Skridt for skridt gik fødderne halvt i søvne, monotont, og uden at hun tænkte over det. For hvis hun gik i gang med det, ville hun kunne mærke kulden, sulten, trætheden og visheden om, at hun ikke havde noget mål, ingen fremtid.

Der var noget, der græd i hendes nærhed.

Hun standsede. Hun var inde i en lille smøge, på vej mod den vestre byport.

Der var så mørkt i smøgen, dér kunne måneskinnet ikke nå ned. Gråden kom fra en baggård. Hun fik øje på en halvåben dør.

Det var et barn, der græd. Inderligt og hjerteskrærende. Silje gik tøvende ind i gården.

Derinde var der lidt mere lys. Måneskinnet fik større magt på den lille, åbne gårdsplads, der var omgivet af lave huse.

En lille pige på et par år lå på knæ ved siden af en død kvinde. Barnet hev og sled i moderen for at få hende til at vågne op.

Selv var Silje ikke stort mere end et barn, og alligevel var hun en ung kvinde. Hendes hjerte blev rørt ved synet af det lille barn, samtidig med at hun veg tilbage for kvinden. Ansigtet, fråden om munden, alt berettede med grusom tydelighed om, at pesten havde slået til.

Trøndelag var blevet hårdt ramt af denne farsot, som faktisk var to forskellige sygdomme. Alle former for sygdomme blev kaldt pest; og denne gang var smitten kommet fra Danmark. Den blev kaldt "den spanske syge" eller en feber med hovedpine og brystsmertes. Men samtidig var der kommet en anden sygdom af ren pestkarakter fra Sverige, med bylder og en hovedpine, der gjorde folk vanvittige og gav dem stærke smerter i tindingerne. Silje kendte tegnene; hun havde set dem alt for mange gange.

Pigen havde ikke set hende. Siljes tanker var langsomme på grund af udmattelsen, men så meget vidste hun da:

Hun var den eneste, der havde overlevet pesten hjemme i hytten. Hun havde gået rundt blandt byens døde længe uden at blive smittet. Silje frygtede ikke for sit eget liv. Men det lille barn?

Der var ikke store chancer for, at det skulle kunne klare sygdommen. Og hvis hun blev her alene sammen med moderen, havde hun slet ingen chancer.

Silje faldt ned på knæ ved siden af pigen, som nu vendte sit forgrædte ansigt mod Silje. Det var en køn lille pige, kraftigt bygget, med mørke lokker, mørke øjne og stærke, små hænder.

”Din mor er død,” sagde Silje blidt. ”Hun kan ikke snakke med dig mere. Du skal tage med mig nu.”

Pigens læber bævede, men forskrækkelsen havde fået hende til at holde op med at græde.

Silje rejste sig og tog i dørene ud mod den lille gårdsplads. De var låst alle tre. Kvinden hørte nok ikke til her. Hun var måske bare søgt hertil for at dø?

Og der var ingen, der ville åbne, hvis Silje bankede på, det havde hun allerede erfaret.

Med hurtige bevægelser rev hun en bid af sin pjaltede kjolekant og knyttede den sammen til noget, der lignede en dukke en smule. Den lagde hun i den dodes hænder, for at hun ikke skulle gå igen og forfølge sit barn. Så bad hun en stille bøn for den ulykkelige sjæl.

”Kom,” sagde hun til pigen. ”Vi skal gå nu.”

Barnet ville ikke. Hun hagede sig fast i sin mors kåbe, den så pæn ud og var ikke særligt slidt. Pigen var også velklædt. Intet overdådigt, men enkle og pæne klæder. Moderen måtte have været en strålende skønhed engang. Nu stirrede de sorte øjne blindt op mod månen.

At Silje skulle kunne tage den dodes kåbe for at beskytte sin forfrosne krop mod kulden, faldt hende end

ikke ind. Det ville være utænkeligt af flere forskellige årsager, men den vigtigste var nok, at tanken forekom hende modbydelig.

”Kom,” sagde hun igen, aldeles værgeløs over for den hikstende gråd. Hun løsnede blidt pigens hænder og løftede hende op. ”Vi må forsøge at finde noget mad til dig.”

Hvordan hun skulle bære sig ad med at finde det, havde hun ingen anelse om, men ordet ”mad” havde en magisk virkning. Pigen resignerede med et skælvende, grådfyldt suk og lod sig bære ud af baggården. Men det lange blik bagud efter moderen var så fuldt af sorg og fortvivlelse, at Silje vidste, hun aldrig ville kunne glemme det.

Barnet græd stille, mens hun bar det videre gennem gaderne det sidste stykke hen mod porten. Pigen havde tydeligvis grædt så længe, at hun var for udmattet til at gøre modstand.

Men Siljes problem var blevet dobbelt så stort. Nu havde hun også ansvaret for et andet menneske. Et barn, som efter al sandsynlighed ville dø af pest om et par dage... Men indtil da måtte hun sørge for, at pigen ikke sultede.

Hun nærmede sig byporten nu, hun kunne se lyskæret fra ligbålpladsen mellem husene. Der var så koldt for tiden, at folk ikke kunne begrave deres døde, derfor var de nødt til at brænde dem. Og ellers fandtes

der en massegrav, som... Nej, Silje ville ikke tænke på den slags tragiske ting lige nu.

Hun så en kvinde, der stod og lænede sig mod en husmur, det var tydeligt, at hun kunne synke sammen hvad øjeblik, det skulle være. Silje gik tøvende hen til hende.

”Kan jeg gøre noget for dig?” spurgte hun forsigtigt.

Kvinden vendte sig om mod hende med matte øjne. Det var en ung dame af fornemt udseende, men lige nu var hun ligbleg, og sveden løb ned over ansigtet på hende.

Da hun fik øje på Silje, samlede hun al den kraft, hun havde i sig, og begyndte at gå videre. ”Mig kan ingen hjælpe,” mumlede hun, idet hun forsvandt rundt om gadehjørnet. Silje så efter hende, men fulgte ikke efter hende. Det er vel pesten igen, tænkte hun for sig selv, og over for pesten kan jeg intet gøre.

Så var hun ved porten. Der var stadig lidt tid til, at den ville blive lukket. Men Silje ville ikke ind i byen igen. Derinde fandtes der ingen hjælp til hende selv og barnet, det vidste hun. Hun måtte forsøge at finde en lade ude på landet eller sådan noget.

Bare hun nu ikke mødte rovdyr!

Men de var ikke værre end de eksistenser, der holdt til omkring torvet inde i byen. Fulde mennesker eller andre samvittighedsløse personer, der forsøgte at

antaste hende, hvis hun nærmede sig deres områder. Mennesker, der bare blæste på smittefaren, eller som havde en anelse om, at deres dage var talte, og derfor forsøgte at få så mange af livets nydelser med sig som muligt, inden det var for sent.

Portvagten spurgte, hvor hun skulle hen så sent på aftenen, men han var faktisk mindre interesseret i dem, der ville ud end dem, der ville ind. Hun forklarede, at de var blevet sat på porten på grund af sygdomstegn, og det godtog han med det samme. Med en håndbevægelse vinkede han dem igennem. Han var ligeglad med, om de førte smitten videre, fuldstændig ligeglad! Det vigtigste var, at de forlod hans by.

Varmen fra ilden lokkede derudefra. Silje begyndte at gå hurtigere, for tænk nu, hvis de slukkede bålet, inden hun nåede derud? Men først måtte hun igennem skoven, der lå mellem byen og henrettelsespladsen. Silje havde forvildet sig hen til det onde sted, Galgebakken, da hun kom til Trondheim, men hun havde skyndt sig væk i en fart, skræmt af stanken og alt det, hun så.

Men nu tvang længslen efter varme hende derhen. At kunne holde de forfrosne hænder op mod bålet, at kunne vende ryggen til og mærke varmen trænge igennem sit tøj og ind på huden, som ikke havde mærket andet end kulde i utallige dage og nætter – det var som en ønskedrøm.

Skoven... Hun standsede i skovbrynet.

Silje var bange for skoven, havde altid været det, sådan som folk fra de åbne bygder altid var. Den gemte på så meget uset.

Pigen blev for tung for hendes udmattede krop, og hun måtte sætte hende ned.

”Kan du gå selv?” spurgte hun. ”Så kan jeg bære dig igen om lidt.”

Barnet svarede ikke, men adlød apatisk og småsnøftende.

Skyggerne var så mørke inde mellem stammerne. Siljes øjne havde vænnet sig helt til nattemørket. Hun syntes, hun så hemmelighedsfulde skikkelser med brændende øjne bag træerne. Hun tænkte over, at sort ikke altid bare var sort, men en lang række nuancer – før de gik over i det, der kunne kaldes gråt.

Pigen var også bange. Men rædslen havde fået hende til at holde op med at græde, og nu trykkede hun sig bare helt tæt ind til Silje og klynkede svagt nu og da.

Silje følte sig tør i munden. Hun forsøgte at synke for at få den tørre fornemmelse væk. De måtte famle sig frem skridt for skridt, og hun forsøgte at koncentrere sig om lysskæret fra den anden side. Det hjalp tit. Hun turde ikke se sig tilbage, men hun havde hele tiden en fornemmelse af at have konturløse skikkelser i hælene...

Da de var omkring midtvejs gennem skoven, mær-

kede Silje, hvordan blodet strømmede rundt i kroppen på hende, væk fra ansigtet. Hun fór sammen.

Endnu engang hørte hun barnegråd. Men *det her* ville hun ikke, den slags gråd kunne hun ikke klare.

Hendes hjerte galopperede af sted med vanvittig hast.

Barnegråd i skoven. Ynkelige lyde fra et spædbarn.

Det kunne kun betyde én ting – et barnegenfærd.

Silje var hundeangst for barnegenfærd. Hun havde hørt utallige historier om dem og altid været bange for, at hun selv skulle støde på ét. Hun vidste, de var livsfarlige.

Barnegenfærd var genfærd efter spædbørn, der var født i dølgsmål og sat ud for at dø for længe, længe siden. Og bagefter hjemsøgte de alle dem, der gik forbi deres skjulte grav. Åh, hun kendte disse historier om, hvad der skete med dem, der kom for tæt på sådan en grav i skoven! Om spædbarnet, der var lige så højt som et hus, og som med uudholdelige skrig fulgte efter den ulykkelige, med skridt, der dundrede i jorden, de klamrede sig fast til ryggen af én, så man gik i knæ. Hun kendte også til alt det, sådan et genfærd kunne forvandle sig til. Sorte hunde, barnelig uden struber, ravne og krybdyr. Alle lige ondskabsfulde.

Silje stod som lammet. Benene ville ikke lystre hendes bøn om, at de skulle skynde sig væk fra dette sted.

Men den lille pige, der trykkede sig tæt ind til hende, reagerede ikke på samme måde.

Hun sagde noget, som Silje ikke forstod. Et enkelt ord, måske et navn? Det lød som "Nadda" eller noget i den retning.

Kunne hun have haft en lillebror eller lillesøster, der var død for nylig? Det var ikke utænkeligt.

Pigen begyndte at hive hende i hånden, ville trække hende hen i retning af barnegråden, derinde mellem træerne et stykke vej fra den sti, som Silje indbildte sig, de gik på.

Silje tøvede, hun ville allerhelst væk.

Barnet gentog ordet eller navnet endnu engang. Stemmen var grådkvalt igen.

"Men det er farligt," protesterede Silje. "Vi må væk i en fart, hurtigt!"

Løbe derfra? Med et kæmpemæssigt genfærd i hælene? Nej, det ville da være endnu værre.

En anden, blidere tanke sænkede sig over hende. Om barnegenfærds fortvivlede ønske om at blive døbt. Om deres råb efter moderen.

Hvad skulle man stille op med genfærd for at give dem fred? Læse messer over dem? Men hun var jo ikke præst. Eller... vent! Der fandtes en remse, en besværgelse. Kunne hun dog bare huske den! Noget med "jeg døber dig"...

Bedst at gøre det hele samtidig. Få det gjort.

Silje trak vejret dybt, og så gik hun i gang med at opremse alle de bønner, hun havde lært. Katolske og

protestantiske i én pærevælling, fragmenter fra hendes tidligste barndom og de ting, hun havde lært hos præsten.

Med tøvende skridt, parat til at flygte ved det mindste tegn på fare, nærmede hun sig genfærdet.

Det tav stille nu. Bønnerne havde hjulpet!

Hun blev lidt mere sikker på sig selv og satte farten op. Samtidig forsøgte hun at sammensætte et ritual, der ville kunne fungere som dåb. Pigen trak ivrigt i hende; de skulle skynde sig.

Mens de famlede sig frem, mumlede Silje med usikker stemme:

”Jeg fandt dig i mørket om natten. Derfor døber jeg dig Dag, hvis du er et drengebarn. Og du var dømt til at dø engang – jeg ved ikke, hvor længe siden det er. Derfor døber jeg dig Liv, hvis du er et pigebarn.”

Lød det dumt? Gik det an som dåbsmesse? For en sikkerheds skyld tilføjede hun ”i Jesu Kristi navn, amen”, vel vidende, at hun slet ikke havde ret til at udtale så hellige ord. De var forbeholdt præsterne.

Det var måske farligt at kalde et barn Liv? Måske ville barnegenfærdet så virkelig få liv og rejse sig op i sin skræmmende vælde... nej, sådan måtte hun ikke tænke. Nu havde hun gjort det så godt, hun kunne, og så måtte hun bede til, at det var nok.

Pigen ville absolut lede efter genfærdet, hvilket forstærkede Siljes formodning om, at hun havde haft

mindre søskende. Det nyttede ikke noget at forsøge at standse hende, hun måtte bare følge med.

Her et sted måtte det være. Hun standsede, bøjede sig ned og begyndte at lede i mørket under træerne. Hjertet hamrede af skræk, og de stivfrosne fingre rystede.

Men at røre ved et barnegenfærd?

Hvordan ville det føles? Ville der slet ikke være noget? Måske bare udtørrede knogler? Eller ville det være noget ulækkert og slimet? Hun ville ønske, hun kunne flygte fra det alt sammen, da det pludselig gibbede i hende.

Den lille pige havde vist fundet noget. Hun pludrede på livet løs, fuldkommen uforståeligt. Og så hørte Silje en skramlende lyd.

Hun mærkede efter. Hendes hænder stødte mod et træhåndtag. Det føltes som et ølkrus med låg.

Det her var da ikke så farligt. Hænderne søgte videre.

Tøj... Varmere end den iskolde jord.

En lille bylt.

Da hun rørte ved den, begyndte den spæde barnegråd forfra. Silje samlede alt sit mod og lod forsigtigt hænderne glide rundt i det tykke tæppe.

Varm hud. Det *var* et barn – og det var levende. Ikke et genfærd, bare et barn, der var blevet lagt ud for at *blive* til det.

”Tak skal du have,” hviskede hun til den lille pige.
”Du har reddet et barns liv i aften.”

Pigen mærkede ivrigt på barnet i bylten. ”Nadda,” sagde hun igen, og Silje nænnede ikke at jage det pestsmittede barn væk.

Kruset. Hun rystede på det. Noget skvulpede. Silje stak en finger ned i det og mærkede noget vådt, som ikke var blevet iskoldt endnu.

Hun slikkede på det.

Mælk. Åh, Gud i Himlen, det var mælk!

Med et ryk vågnede hun af den rus, der havde besat hende, og opdagede, at hun havde sat kruset for munden, parat til at drikke det hele i én slurk.

Børnene. Dem måtte hun ikke glemme!

Men bare en lille slurk?

Nej, så ville hun ikke kunne holde inde.

Pigen først. En tredjedel måtte hun få.

Hun hørte de dybe, lykkelige kluk fra barnet, der drak. Det skar hende i hjertet, så svært var det at tage kruset fra hende, men hun var nødt til det. Pigen reagerede med et raseri, der næsten skræmte Silje.

”Nadda skal have,” hviskede hun, og det beroligede pigen. Desuden havde mælken gjort sin virkning på den lille krop. Der skulle ikke så meget til for at mætte sådan en lille stakkel.

Men spædbarnet? Hvad skulle hun stille op med det?

Barnet så ud til at være svøbt i flere lag, inderst havde det et tæppe, der lyste gråt i aftenmørket. Silje tog

den ene snip og rullede den sammen, så dyppede hun den i kruset og puttede den i munden på barnet.

Det lille menneske ville ikke drikke. Silje vidste ikke så meget om nyfødte, vidste ikke, at de ofte var mætte og ikke havde behov for mad inden for deres første levedøgn. Hun vidste ikke, at det ikke er alle børn, der har trang til at sutte med det samme. Hun følte sig bare fortvivlet og hjælpeløs.

Hvad hun end gjorde, så ville barnet ikke have mælken. Til sidst gav hun op. De måtte videre, og hun kunne ikke bære på kruset også, hun havde jo kun to arme. Med stærk skyldfølelse drak hun resten af mælken selv, og det smagte ikke så godt længere, når hun vidste, at hun stjal det fra en anden.

Så rejste hun sig op, tog spædbarnet i favnen og den lille pige i hånden. Hun blev overfaldet af et næsten desperat latteranfald. Hvad i alverden var hun egentlig i gang med? Den blinde fører den lamme, tænkte hun. Nej, hun var ikke til nogen særlig hjælp for børnene.

Men mælken havde styrket dem og gjort dem mætte, både pigen og hende selv. En del af Siljes skræk for mørket var også forsvundet. For nu lyste ildskæret klart og stærkt mellem stammerne.

Hun standsede i skovbrynet og kiggede ned på den uhyggelige plads. Et vældigt bål spyede stinkende røgskyer op mod hende. Foran bålet kunne hun se galgerne, sorte mod den røde ild, og ved siden af stod

torturinstrumenterne, der vidnede om den fantasi, menneskene pludselig blev udrustet med – når de fik en chance for at pine andre. Dér så hun gabestokken. Der var tændt bål ved siden af – hvis man havde behov for glødende tænger eller sværd. Store, uhyggelige kroge til at hænge forbryderne op i, torturredskaber, der var så groteske og djævelsk udspekulerede, at der undslap hende et støn ved synet af dem.

Men det redskab, man lagde mest mærke til, var dog stigen med hjulet, hvor de ulykkelige blev radbrækket og...

”Åh nej!” stønnede hun lavmælt. ”Åh nej, nej.”

Hans profil blev oplyst af ilden, og han var så ung og så forførende smuk. Siljes hjerte krympede sig af smerte, det var, som om hun tog hans kommende pinsler på sig.

De stod dér med redskaberne, som ville kunne knuse hver eneste knogle i hans krop.

Og bødlen gik tungt og værdigt omkring med en økse med et tungt, bredt blad i hånden.

Fangen skulle altså pines først for så at dø.

Nej, det ønskede Silje ikke. Hun havde ikke mødt så mange unge mænd i sit liv, men ham her var noget ganske særligt. Hvad kunne han mon være? En tyv? Nej, så ville der ikke være så massivt et fremmøde af landsknægte og vagter. Han måtte være noget langt mere fornemt.

Så langt var hun nået i sine tanker, da det gav et sæt i hende, voldsomt og ukontrollabelt, ved at høre en dyb røst fra skoven bag hende.

”Hvad laver du her, kvinde?”

Både Silje og pigen vendte sig brat om, og pigen skreg højt. Silje følte trang til at gøre det samme, men det lykkedes hende at beherske sig.

Inde mellem træstammerne stod en høj skikkelse, der så ud til at være halvt dyr og halvt menneske. Men så så hun, at han bare var klædt i en halvlång kappe af ulveskind, og at det var den langhårede hue, der fik hans hoved til at ligne et dyrehoved. Og alligevel forekom det hende, at der var noget galt med hans skuldre – de var kraftige som en okse. Et par smalle øjne glødede mod hende i et underligt, dramatisk ansigt, fornemt og uhyggeligt på samme tid. De hvide tænder skinnede, da han smilede ulveagtigt. Hun kunne kun se ham, når det flakkende lys fra bålet faldt på ham, i næste øjeblik var han skjult i skyggerne. Han stod helt urørlig.

Hun svarede skælvende på hans spørgsmål. ”Ville bare varme mig lidt ved ilden, Herre.”

”Er det dine børn?” spurgte han med den samme, hårde stemme.

”Mine?” gentog hun med et nervøst smil, der ligesom stivnede i kulden. ”Jeg er kun seksten år, Herre. Jeg fandt de to her i aften. De var efterladt alene.”

Han betragtede hende længe og eftertænksomt, og hun var nødt til at sænke blikket i sin primitive rædsel for dette drømmesyn. Også pigen var skræmt. Hun gemte sig bag Siljes klæder.

”Så du reddede dem?” sagde han. ”Vil du redde et liv mere i nat?”

Hans brændende øjne fik det til at gyse i hende af en uforklarlig angst. Hun svarede forvirret og genert: ”Et liv mere? Jeg ved ikke... forstår ikke...”

”Dit ansigt er præget af sult og underernæring, så du kunne godt gå for at være to til tre år ældre, end du er. Du kan redde min brors liv. Vil du det?”

Den tanke fløj gennem hovedet på hende, at hun aldrig før havde set så forskellige brødre. Den kønne, lyse unge mand derhenne, og dette udyr med en mørk, strid hårdtjavs hængende ned i panden.

”Jeg ønsker ikke, at han skal dø,” sagde hun tøvende. ”Men hvordan skulle *jeg* kunne redde ham?”

”Jeg kan ikke selv,” sagde manden. ”De er for mange, og de er ude efter mig. De ville også tage mig til fange, og det ville ikke være til nogen hjælp for ham. Men dig...”

Han trak et lille stykke sammenrullet papir op af lommen. ”Her. Tag dette brev med det kongelige segl! Fortæl dem, at du er hans hustru, og at dette er hans børn. I bor her på egnen, hans navn er Niels Stierne, og han er kongens sendebud. Hvad hedder du i øvrigt?”

”Silje.”

Han skar en irriteret grimasse. ”Cecilie, din dumme pige! Du kan ikke hedde Silje som en anden uvidende bondetøs! Du er grevinde, husk det! Du skal snige dette brev ind i hans tøj, uden at nogen ser det, og lade som om du finder det igen.”

Det lød farligt, tænkte hun. ”Men hvordan skulle jeg kunne gå for at være grevinde? Det er der ingen, der vil tro på.”

”Har du ikke kigget på det barn, du bærer?” sagde han kort.

Hun sænkede blikket, og det gav et sæt i hende. ”Nej, men...”

Lyset fra ilden var kraftigt nu, og hun kunne se alt tydeligt.

Yderst var barnet svøbt i et sjal af den fineste uld, vævet så spindelvævstyndt og let, at Silje aldrig havde set noget lignende. Det var indvævet med guldtråd, og det tynde uldstykke indenunder havde et ubeskriveligt smukt mønster. Det var vist franske liljer. Og allerinderst stak der et blændende hvidt tæppe frem, det var det, hun havde dypet mælken i.

Manden tog et skridt frem. Hun rykkede instinktivt tilbage. Der stod en aura af hedensk urtid omkring ham, af ubeskrivelig mystik og dyrisk tiltrækning, og samtidig havde han en enorm, næsten majestætisk myndighed.

”Barnet har blod i ansigtet,” sagde han og tørrede blodet væk med en flig af tøjet. ”Det er nyfødt. Er du sikker på, det ikke er dit?”

Silje følte sig dybt krænket. ”Jeg er en ærbar pige, Deres Nåde.”

Hans mund krummede sig til et lille smil samtidig med, at han kastede et uroligt blik ned på henrettelsespladsen. Men de var ikke klar endnu, en præst var stadig i gang med noget, der lignede et forsøg på at overtale hans bror til at bekende sine synder.

”Hvor fandt du barnet?”

”Inde i skoven, lagt ud for at dø.”

Han rynkede de sorte øjenbryn. ”Sammen med pigen?” spurgte han skeptisk.

”Nej, nej, hende fandt jeg inde i byen over moderns døde krop.”

Han så fra hende til barnet. ”Du er sandelig modig,” sagde han langsomt.

”Pesten er jeg ikke bange for. Den har været min ledsager i mange dage. Den slår ned rundt omkring mig – men aldrig *i* mig.”

Noget, der kunne minde om et smil, viste sig på hans frygtindgydende ansigt. ”Heller ikke i mig. Går du så derned?”

Hun tøvede med svaret, så han fortsatte: ”Børnene beskytter dig, så du ikke bliver taget til fange. Men de må have navne.”

”Åh, men jeg ved ikke, om barnet er en dreng eller pige. Jeg har døbt det Liv eller Dag. Jeg troede, det var et barnegenfærd, så derfor beskyttede jeg mig med en nøddåb.”

”Meget forståeligt. Og pigen?”

Hun tænkte sig om. ”De er begge natbørn. Nat, mørke og død omgav dem, da jeg fandt dem. Jeg vil kalde hende... Sol, tror jeg.”

Igen så han på hende med de underlige øjne. ”Du har vist flere tanker i hovedet, end folk har flest. Gør du det så?”

Silje rødmede over de rosende ord. De varmede hende. ”Jeg skal ikke nægte, at jeg er bange, Herre.”

”Du skal få din belønning.”

Hun rystede på hovedet. ”Penge er ikke til nogen hjælp for mig. Men...”

”Ja?” sagde han.

Børnene gav hende mod. Med hovedet højt hævet sagde hun: ”Ingen tager imod fremmede i denne tid. Børnene er mit ansvar nu, og selv er jeg fuldstændig stiv af kulde. Hvis De kunne skaffe os mad og husly og varme, så er jeg villig til at vove livet for den unge greve.”

Ilden var ikke så kraftig længere, så den fremmede mands ansigt lå igen i skygge. Han tænkte hurtigt mulighederne igennem.

”Det kan jeg ordne,” lovede han.

”Godt! Så gør jeg det. Men mit tøj? Grevinder går ikke sådan klædt.”

”Det har jeg tænkt på. Se her, tag denne her.”

Under ulveskindskappen løsnede han en kappe af dybblå silke. Den nåede ham til hofterne – og hende til fødderne.

”Sådan, ja. Den skjuler det værste. Svøb den tæt omkring dig. Og tag de pjalter af skoene!”

Silje gjorde, som han sagde. ”Og mit sprog?”

”Ja,” sagde han tøvende. ”Det forbavser mig. Det lyder ikke, som om du kommer fra fattige kår. Du kan måske godt lyde som en grevinde. Gør dit bedste!”

Hun trak vejret dybt. ”Ønsk mig held og lykke, Herre!”

Han nikkede bistert.

Så lukkede hun øjnene et øjeblik og trak vejret dybt som for at koncentrere sig. Hun tog et fastere greb om pigens hånd, og med spædbarnet i favnen og døden i hjertet begyndte hun at gå derved. Ned til pladsen, hvor de var begyndt at binde den unge mands hænder.

Hun kunne mærke menneskedyrets blik i ryggen. Det føltes, som om hans blik brændte sig igennem hende.

Så forunderlig og sælsom en nat, tænkte hun. Og den er knap nok begyndt endnu.

SAGAEN OM ISFOLKET

MARGIT SANDEMO

SE
SANDEN

HEKSEJAGTEN

*Magisk fortelling om den onde Tengel
og hans etterkommere*

2

DER VAR INTET varsel om katastrofen. I hvert fald ikke noget håndgribeligt.

Årerne knirkede i åregafferne, hver gang bladene blidt gled gennem det stille vand. Agterude sad de tre børn og pjattede. Deres lyse stemmer gav genlyd over søen, Sols skråsikkert påståelig, Dags rolig, lidt kølig, og Livs ivrigt fantaserende og tysset på af de to større børn.

Silje sad på midttoften og betragtede Tengel, der roede. Hans blik var opmærksomt rettet mod børnene. Han var altid urolig for, at der skulle ske dem noget. Men de var godt opdraget, de havde frihed inden for visse grænser, så han behøvede egentlig ikke at vogte sådan over dem, tænkte hun. Men hun forstod ham godt. Han, der havde belavet sig på et liv i ensomhed, havde nu fire mennesker, der havde brug for ham, så op til ham og gav ham den kærlighed, han før kun kunne drømme om.

Hun var så stolt af dem alle sammen – hendes lille familie. Tengel, den frygtede og udstødte – kun hun vidste, hvilket utroligt fint menneske, han var bag sit skræmmende, dæmoniske udseende. Og børnene – tanken om dem gjorde hende varm om hjertet.

Sol, det glade, livlige problembarn, der havde et damoklessværd hængende over sig. Dag, den blonde, intelligente drømmer. Og lille Liv, der efterlignede

alt, hvad de to større børn gjorde. Som hun dog ligner mig, tænkte Silje forundret. Det samme nøddebrune, krøllede hår – måske en anelse mere kobberfarvet end mit – det samme generte blik og hurtige smil. Og hun har min fantasi. Der er trolde overalt, skygger, ting, der lever deres eget liv, træer, man kan tale med ... Kære barn, hvis du fortsætter som mig, får du et rigt liv, men du vil også få mange hårde slag, du ikke kan væрге dig mod, fordi du er så følsom.

Hun ville ikke vende sig om og se på børnene. Det gjorde altid ondt at se, hvor dårligt klædte de var. Sols kjole var alt for lille, Dags bukser og jakke var syet af en af Siljes aflagte kjoler og afslørede, hvilken uduelig syerske hun var. Livs mørke vadmelskjole var syet af Tængels bukser, et uformeligt klædningsstykke, som nabokonerne havde leet hånligt af. Silje krøb sammen på toften ved tanken om det.

De havde sat net ud og var på vej ind mod land. Eftersom det var en mild sommeraften, havde børnene fået lov at komme med. Det var det bedste, de vidste.

Silje lod blikket glide hen over fjeldene, der omgav Isfolkets dal på alle sider. Nu lå de badet i rødt guld fra den nedgående sol. Hendes blik standsede ved en kløft mellem to fjeldtinder.

”Du, Tengel, jeg har ofte tænkt på, at det burde kunne lade sig gøre at komme over der.”

Han lod årerne hvile og fulgte hendes blik. ”I tan-

kerne, ja, og det er lykkedes nogle få. Men det kan ikke anbefales. Man kommer ud på bræen på den anden side, og derefter er det uhyre anstrengende at komme ned til mere gæstfrie egne.”

”Du har altså været der?”

”Engang for længe siden, ja. Og jeg har svoret, at jeg aldrig ville gøre det igen.”

Båden stødte mod land, og børnene sloges om at hoppe først ud.

”Så, så!” sagde Tengel skarpt. Mere behøvede han ikke at sige. Han havde en utrolig magt over dem, en magt præget af venlighed og kærlighed.

Børnene tilbad ham, vidste Silje.

Alle fik noget at bære på vejen op til huset. De små havde for længst forstået, at hvis de skulle overleve i ødemarken, måtte alle tage et ansvar.

Liv blev træt i de små ben af at kæmpe mod krybende enebærbuske, så Tengel løftede hende op på skuldrene. Sol og Dag gik på hver sin side af Silje.

Sol var tankefuld. Hendes kvikke ansigt, der var indrammet af de mørke lokker, var for en gangs skyld alvorligt.

”Hvorfor kalder jeg egentlig dig for Silje, når Dag og Liv siger mor til dig?”

Silje tog hendes hånd. ”Det er en lang historie. Du har altid kaldt mig Silje.”

Nu så begge børn afventende op på hende.

”I dag kaldte de andre børn mig og Dag for horeunger. Hvad mente de med det?” spurgte Sol med store, spørgende øjne.

Silje blev helt kold indeni. ”Gjorde de det? Det havde de ingen ret til.” Hun standsede. ”Jeg tror, I er store nok til at høre historien nu,” besluttede hun. ”Du er jo syv år nu, Sol, og Dag er næsten fem. Liv, derimod, forstår nok ingenting, når hun kun er tre år. Tengel!” råbte hun.

Han standsede. Nu var de på deres egne jorder, på engen neden for huset.

”Børnene er blevet kaldt horeunger.”

”Hvad?”

”Ja, og nu vil de høre deres livshistorie,” sagde Silje opbragt og ivrig på samme tid. ”Kan du ikke tage dig af Liv, så fortæller jeg dem det. Synes du ikke også, at jeg kan tillade mig det nu?”

Tengel tøvede og så indgående på dem. ”Det er nok bedste sådan,” sagde han til sidst. ”Jeg kommer, når jeg har lagt den lille. Nej, ingen protester, Liv, du er jo så træt, at øjnene glider i af sig selv.”

De slog sig ned ved bækken på mælkekølerens gamle stokke. Vandet klukkede og rislede ved deres side, da Silje gav sig til at fortælle historien til de opmærksomme børn.

”Jamen, så vil jeg begynde med at tilstå, at jeg ikke er din rigtige mor, Sol, og heller ikke din, Dag, men

dog Livs. Jeg håber ikke, det gør noget?” spurgte hun frygtsomt. ”Jeg har gjort mig umage for, at I ikke skulle savne jeres rigtige mødre, og jeg elsker jer lige så højt, som jeg elsker Liv. Det samme gælder far.”

Børnene sad tavse.

”Så er Tengel altså heller ikke vores far?” sagde Sol trist.

”Nej. Kun Livs. Og du har jo også altid kaldt ham Tengel, Sol.”

”Det har jeg ikke,” sagde Dag. ”Jeg kalder ham far.”

”Ja, for du var så lille, da vi fik dig. Sol var større.”

Nej, det gik ikke. Det var alt for rodet. Hun forsøgte at forklare. ”Forstår I, vi ville så frygtelig gerne have, at lige præcis I skulle være vores børn ...”

”Jamen, hvem er så vores rigtige mor?” spurgte Sol med en lille skælven i stemmen. ”Tog I os bare, fordi I ville have os?”

Typisk Sol! Hun skar tværs gennem Siljes famlende forklaringer og satte alt på spidsen.

”Nej, selvfølgelig ikke. I har ikke samme mor,” sagde Silje. Det var ikke let at forklare, men hun vidste, at hun gjorde det rette ved at sige sandheden nu. ”Din mor, Sol, var Tengels søster. Så han er faktisk din onkel. Og Liv er din kusine.”

Sol rørte sig ikke. Hendes blik var fraværende. ”Hvor er hun så nu?”

”Din mor? I himmelen. Hun er død, Sol. Hun døde af pest, det er en forfærdelig sygdom, som du ved. Din far døde også, og din lillesøster, der hed Leonarda. Men det kan du ikke huske, for du var kun to år, da jeg fandt dig. Du var helt alene, forstår du, og det var jeg også. Så det var ikke bare dig, der havde brug for mig, jeg havde også brug for dig. Og det navn, din mor havde givet dig, var Angelika.”

Nu kiggede Sol ivrigt op på hende. Hun havde altid været stolt af sit navn, Sol Angelika, og nu fik hun at vide, hvor det sidstnævnte stammede fra.

Silje så med bekymring på barnekjolens alt for korte ærmer. Den holdt ikke meget længere. Enkelte steder var stoffet så slidt, at det lignede spindelvæv, og hun havde intet at sy en ny kjole af. Absolut intet.

Hun rettede ryggen og fortsatte. ”Din mor var meget smuk, Sol. Meget, meget smuk. Hun havde mørkt, krøllet hår, fuldstændig ligesom dit, og meget mørke, kønne øjne.”

Den lille pige sagde stadig ingenting, men hendes øjne fyldtes af tårer.

”Men dine øjne er lysere,” skyndte Silje sig at tilføje. ”Grønne eller gullige, næsten ligesom Tengels.”

Tegnet på, at hun er en af de udvalgte, en fra det oprindelige Isfolk, tænkte Silje beklemt. Åh, hvordan skal det dog gå dig, arme barn?

”Jamen, hvad så med min mor?” spurgte Dag. ”Og

min far?” Det lød lidt bebrejdende, som om Silje og Tengel havde taget noget fra ham.

Nu blev det sværere. Silje kunne ikke så godt fortælle, at hans mor havde sat ham ud i skoven for at dø.

”Din mor,” begyndte hun med et lille smil, mens Tengel kom gående lydløst over engen, hvor græsset allerede var fugtigt af den kommende nats dug. Han satte sig hos dem, og Dag krøb op på hans skød som for at mærke, at han virkelig havde en far.

”Din mor, Dag, var en fin dame,” fortsatte Silje. ”En adelskvinde, en baronesse. Vi ved ikke, om hun er i live eller død, vi ved ikke, hvad hun hedder, eller hvor hun bor – men engang var hun i stor nød og mistede dig. Hvordan ved vi ikke, jeg fandt dig bare ...”

Børnene bøjede sig spændt frem, og Silje var nødt til at fortsætte.

”Det var en mærkelig nat, mit barn. Det var iskoldt, og der brændte en ild på himlen over Trondhjem. Jeg havde mistet alle mine kære til pesten og var helt alene. Jeg var sulten og træt og havde ingen steder at bo. Så fandt jeg dig, Sol, ved din mors døde krop. Jeg tog dig med, fordi jeg så godt kunne lide dig og ville hjælpe dig. Du ville ikke gå fra din mor, men det blev du jo nødt til, ellers ville du også dø. Det forstår du godt, ikke?”

Sol nikkede højtideligt. Så forkyndte Dag med sin

alvorlige, lidt strenge stemme, der røbede hans intelligens:

”Syver er død. De havde ham i skuret hele vinteren. Og Inga. Og Svein. Og så begravede de dem.”

Tengel nikkede. ”Ja, vinteren har været streng i år. Så ved I godt, hvad det vil sige at være død, ikke?”

Børnene mumlede bekræftende og vendte sig om mod Silje igen for at høre fortsættelsen på historien.

”Trondhjem, hvad er det for en gård?” spurgte Dag.

”Gård? Det er en stor by. På den anden side.”

”På den anden side af hvad?”

”På den anden side af fjeldene her.”

Drengen så hårdt på hende. ”Findes der noget på den anden side af fjeldene?”

Silje og Tengsel udvekslede et forfærdet blik. Her var tydeligvis noget, de havde forsømt.

”Hele den kæmpestore verden ligger på den anden side,” sagde Tengsel usikkert. Han var rystet. ”Men det kan vi snakke om en anden gang. Lad os nu høre, hvad Silje har at fortælle.”

En lom skreg ud over vandet, og nede ved søen var tågen begyndt at lægge sig, men ingen tænkte på, at det var sent. Det var en mild, vidunderlig sommer!

Silje kastede et uroligt blik på Tengsel. Hvad var der i vejen med ham her til aften? Ja, i de sidste par dage? Hvad var det, han lyttede efter, og hvorfor var hans

blik så skræmt? Hun kendte sin mand og vidste, hvor følsom han var. Nu var det akkurat, som om der var et eller andet, han ikke forstod. Det gjorde hende lidt bange.

Hun trak blikket til sig og fortsatte: ”Og da du og jeg gik videre, Sol, fandt vi Dag, der var lige så ensom som vi, men meget, meget mindre.”

Hvor lille, turde Silje ikke fortælle. Hun ville ikke afsløre, at han end ikke havde fået fjernet navlestrengen. Han skulle aldrig have noget om sin mors forbrydelse at vide!

”Det var for resten dig, Sol, der hørte ham græde. Så det er din fortjeneste, at Dag er i live i dag.”

Børnene så vurderende på hinanden – som om de følte sig frem. Så fandt deres hænder forsigtigt hinanden. To små, beskidte barnenæver.

Egentlig var det Dag og Liv, der holdt mest sammen, tænkte Silje. Sol var alt for voldsom og underlig for de to små. Men der var aldrig tvivl om, at de var glade for hinanden alle tre. De vanskelige forhold i ødemarken bidrog nok også til, at de følte sig trygge, hvis de holdt sammen.

”Og så, forstår I, da vi så gik der alle tre – ja, jeg bar selvfølgelig Dag – og ikke vidste, hvad vi skulle gøre, så var Tengel der pludselig. Ingen af os havde set ham før.”

Der gik en gysen gennem Silje, da hun genopleve-

de den nat. Det første møde med Tengel. Galgerne, bøddelen, stanken fra ligbålene ... Hun rettede sig op og skød det ubehagelige minde fra sig.

”Og Tengel tog sig af os,” fortsatte hun med varme i stemmen. ”Han gav os, hvad vi havde brug for, og siden har vi holdt sammen som en lille familie – os fem.”

Tengel smilede vemodigt. Han nævnte intet om sin egen ensomhed, der havde været meget dybere end deres. Deres var en ydre, håndgribelig ensomhed, mens hans var en dyb smerte i brystet. Afstanden mellem ham og andre mennesker, visheden om, at alle trak sig bort fra ham. Han tænkte forpint på mødet med Silje og Sol, hvordan de var veget tilbage ved synet af hans vældige, mystiske skikkelse. Og han huskede, hvor svært det havde været at glemme det møde. Hvordan han i sin ensomhed havde set Siljes troskyldige, værgeløse blik for sig. Hvordan han var blevet tiltrukket af hende og ville beskytte hendes renhed – blot for selv at besudle den? Nej, nu var han uretfærdig mod sig selv. Han ønskede virkelig at beskytte hende, uselvsk og hensynsfuldt. Men da han til sin store undren indså, at hun også følte sig tiltrukket af ham, var hans panser revnet.

Åh, det havde været en vidunderlig tid, fyldt af længsel, smerte og håb, mens de havde følt sig frem og udforsket hinanden, indtil de var sikre på den an-

dens følelser. Og han, der vidste, at han var dømt til at holde sig borte fra kvinder! Men hvordan skulle han kunne modstå Silje?

Nu lyttede han igen til hende. Tankerne var faret så hurtigt gennem hans hoved, at han ikke var gået glip af noget.

”Så fik vi Liv, det husker du nok, ikke, Sol?” sagde hun.

”Jo. Dengang du blev så tyk.”

”Netop. Og ved du hvad, Sol, du må gerne kalde os mor og far, hvis du vil, for vi føler os som dine rigtige forældre og vil gerne være det.”

Pigen tænkte sig om. ”Det kunne jeg selvfølgelig,” nikkede hun snusfornuftigt. ”Men det ville nok føles mærkeligt, når jeg er vant til at sige Silje og Tenggel.”

”Det forstår jeg godt. Og du og jeg har jo altid kunnet snakke sammen – som kammerater. Du har altid været til stor hjælp for mig, det ved du.”

Sol satte sig impulsivt på hendes skød og omfavnede hende voldsomt. Silje smilede til Tenggel. De var godkendt som forældre.

Dag så alvorlig og tankefuld ud. Hans lange, smalle ansigt var så typisk aristokratisk, at det næsten var komisk.

”Leder min mor så efter mig?” spurgte han med tynd stemme.

Det var et vanskeligt spørgsmål, som Tengel besvarede.

”Det ved vi ikke. Vi ved kun, at du havde en lille baronkrone på dit tøj. Derfor tror vi, at du er en lille baron. Vi har forsøgt at finde din mor, Dag, men jeg tror ikke, hun lever længere.”

”Var det pesten, der slog hende ihjel?”

”Formodentlig. Det var nok derfor, hun mistede dig. Din far er i alt fald død.”

Det var bedst at sige det på den måde. Alt talte for, at Dags mor havde været ugift, og at han var resultatet af en tilfældig forbindelse. Det virkede, som om Dag var tilfreds med den forklaring.

”Min rigtige mor og far er døde,” sagde han højtideligt.

”Også mine,” sagde Sol, og det lykkedes hende at klemme en tåre frem, men det var mest fordi, hun nød forestillingen om at være så ulykkelig.

”Jeg håber, I vil blive hos os?” sagde Silje lavmælt og ængsteligt.

De to børn nikkede højtideligt.

”Hjemme hos de andre børn skændes de voksne hele tiden,” sagde Dag på sin langsomme, gammelkloge måde. ”Som om de ikke kan lide hinanden. Sådan snakker I aldrig til hinanden. Det er, som om I reps... resk...”

”Respekterer hinanden?” foreslog Tengel. ”Ja, det

kan du være vis på, at vi gør.”

Hans kærlige blik mødte Siljes, og hun vidste, at varmen også afspejledes i hendes blik.

DEN AFTEN SAD Silje længe oppe. Hun tændte en af de dyrebare tyristikker og tog den dagbog frem, hun havde fået af Benedikt, maleren, for så mange år siden. Den var snart fyldt, og hun ville næppe få en ny ...

I dag fik børnene sandheden at vide om deres forældre ... begyndte hun med sin ubehjælpelige retskrivning.

Da hun havde skrevet færdigt, slukkede hun tyristikken og gik ud på gårdspladsen. Det var snart midsommer, og dalen lå badet i et fortryllet, dunkelt lys, som er så typisk for nordiske sommernætter. Tågen nede ved søen var blevet tættere, den lå som elverdans over engene, og lommens skrig var forvandlet til dødningens, nøkkens eller forsvundne børns skrig. Vinden hviskede i græsset og i de utætte, gamle huse. For Silje var det som små, grå pelsbundter, troldkatte, små, hemmelighedsfulde, fortryllede væsener, der hvirvlede om hendes fødder. Uden for gærdet gik en gammel hest. Den luntede svajrygget af sted i retning af sit hjem. Var den mon også forhekset?

Her er næsten ubærligt smukt, tænkte hun. Men hvor jeg dog hader det! Følelsen af at være lukket

inde. Jeg elsker Tengel, og jeg elsker børnene, men jeg ønsker af hele mit hjerte, at vi kunne forlade Isfolkets dal. Jeg har intet tilfælles med dette folk med dets snævre livssyn. De kaldte mine børn for horeunger! Og Tengel kalder de troldmand og djævel, og jeg ved ikke hvad, selv om han aldrig har gjort dem noget ondt, tværtimod. Han benytter sig aldrig af de skjulte kræfter, jeg ved, han er i besiddelse af. Ikke desto mindre er han udstødt af fællesskabet. I alt fald af de fleste – der er dog nogen, der accepterer ham, og gudskelov for det!

Men Eldrid, vores bedste ven, Tengels kusine, forlader dalen nu. Hendes mand vil ud og forsøge at finde et sted at bo blandt mennesker. Han håber, de har glemt hans forbindelse med oprørerne. Gid vi dog kunne tage med! Det er, som om livet glider forbi os her.

Vi ved intet om, hvad der sker ude i verden. På grund af de magre år her har vi heller ikke kunnet komme ud og hjælpe Benedikt og hans folk. Og jeg ville så forfærdelig gerne have set kongen i alt fald en gang i mit liv. Men han er jo aldrig i Norge ...

Jeg kan mærke, at mit sprog bliver fattigere, mere og mere som Isfolkets. Vi har forsøgt at undervise Sol og Dag, men vores evner rækker ikke til længere. Langsomt glemmer vi det, vi selv har lært. Tengel har også udlængsel, det ved jeg, for han har selv sagt det mange

gange. Men han tør ikke risikere vore og børnenes liv. Hvis vi kommer ud, bliver vi omgående arresteret. Min elskede vil blive torteret og siden miste livet, fordi Tengel og Sol vil aldrig kunne skjule, at de nedstammer fra den første Tengel, Isfolkets onde ånd.

Hun udstødte et tungt og smerteligt suk af afmagt.

Vintrene ... Dem både hadede og frygtede hun. Her frøs alt til is, også maden. Den evige angst for, at der ikke var mad nok, at forrådet pludselig var tomt. Sidste vinters hungersnød havde været et mareridt. Børnenes uforstående øjne, når de måtte gå i seng lige så sultne, som da de stod op. Julen, hvor et dekoreret brød var den eneste mad, de havde ...

Tanken om, at der kunne blive flere af sådanne vintre, gjorde det svært for hende at trække vejret. Hun fik lyst til at løbe væk, hvor som helst, ikke tænke og bare bringe sine kære i sikkerhed.

Hun trak vejret dybt flere gange for at befri sig for følelsen af at blive kvalt.

Eller når børnene viste det mindste tegn på sygdom. Hun havde en næsten hysterisk angst for, at de skulle dø, skønt hun prøvede at skjule det.

Og de hule drøn fra søen, når isen sprak om foråret. Forårsaftenerne var også vanskelige, så fulde af vemod og længsel ...

Det gav et sæt i hende, da Tengel forsigtigt rørte ved hendes skulder.

”Du lå ikke i sengen,” sagde han lavmælt. ”Hvad er der galt?”

”Ikke noget,” svarede hun undvigende.

”Du behøver ikke at sige noget,” sagde han. ”Du længes væk, ikke sandt?”

”Tengel, du må ikke tro, at jeg fortryder noget.”

”Det tror jeg heller ikke. Jeg ved, at du har været lykkelig her.”

”Åh, ja!”

”Men nu er du rastløs og føler, akkurat ligesom jeg, at dette isolerede liv er utilfredsstillende.”

Silje gjorde en utålmodig bevægelse. ”Hvis det ikke var, fordi vi er tvunget til at være her, ville jeg have elsket denne dal af hele mit hjerte,” sagde hun med eftertryk. ”Hvis vi kunne nøjes med at være her om sommeren, ville det være helt ideelt. Men vi har ikke noget valg, og det er irriterende og oprørende. Jeg ... jeg både elsker og hader dalen på en og samme gang, Tengel.”

”Ja, den følelse kender jeg godt. Når jeg var ude, plejede jeg at længes tilbage hertil. Og lige så snart, jeg kom tilbage, ville jeg ud igen. Men nu er det ...”

Han tav.

Silje så blidt på ham. ”Du er urolig. Det har jeg vidst i mange dage. Og din underlige beslutning om ikke at beholde Eldrids kvæg her, selv om hun tilbød det, gav mig lidt håb. Hvad er der, Tengel?”

”Jeg ved det ikke,” svarede han langsomt, mens

nattevinden ruskede i hans sorte hår. ”Jeg ved ikke, hvad der er galt. Har du ikke hørt vindens højlydte klagesang? Hører du ikke græssets skrig, når vinden suser i det? Hører du ikke husenes sukken?”

”Jeg hører ikke den slags, det ved du,” smilede hun. ”Men Sol kan mærke noget. Hun er så irriteret for tiden, og hendes blik er så fraværende.”

”Ja, den uudholdelige følelse af fare piner mig. Hvis jeg dog bare vidste, hvor den kom fra.”

”Jeg tror, du lod Eldrid tage sine husdyr med sig, for at hun skulle passe på dem derude for os,” sagde Silje forsigtigt.

”Måske,” sagde han fraværende. ”Jeg ved ikke, hvad jeg tænkte. Jo, jeg nævnte noget om, at vi følger efter ...”

”Åh, Tengel!”

”Du ved, vi kan få den mælk, vi har brug for, af dem, der flytter ind i deres hus, så vi har ikke brug for at holde kvæg nu,” skyndte han sig at sige.

”Ja, de er gode mennesker. Men jeg ved ikke, om jeg bryder mig om deres børn. Både de og de andre børn i dalen driller vores små,” sagde Silje med dyb smerte i stemmen. ”De kalder dem de forfærdeligste ting, som du selv hørte her til aften, og deres forældre vil ikke give dem lov til at lege med vores børn. Det gør mig så ondt, Tengel.”

”De er bange for Sol, ikke sandt?” spurgte han sammenbidt. ”Åh, hvor jeg dog kender det fra min egen

barndom! Altid udstødt, altid frygtet.”

”Sol er farlig,” sagde Silje lavmælt. ”Kan du huske, hvad hun gjorde mod den pige, der havde sparket Liv?”

”Tal ikke om det,” gøs han. ”Hun rummer uhyggelige kræfter.”

”Hun lavede en dukke, der lignede nabopigen og holdt den over ilden. Samme dag brændte pigebarnet sig på glødende kul og fik forfærdelige brandsår.”

”Indtil jeg fik uskadeliggjort dukken, ja,” sagde Tengsel.

”Men hvor fik hun ideen fra?”

Han sukkede dybt. ”Ved du hvad, jeg har opdaget?”

”Nej? Nu gør du mig bange.”

”Sol forsvinder tit, som du ved. Vi har altid troet, det var for at lege. Men ved du, hvor hun er? Ovre hos gamle Hanna!”

”Åh, nej,” hviskede Silje forfærdet. ”Ja, Hanna har altid haft et godt øje til Sol. Også til Liv, som hun jo hjalp til verden. ’Mine piger’ kalder hun dem, når vi kommer med mad til hende og Grimar. Dag bryder hun sig derimod ikke meget om.”

”Pigerne har betydet uendelig meget for Hanna, og det glæder mig, selv om det samtidig skræmmer mig fra vid og sans. Men jeg bryder mig ikke om, at Sol går derover alene.”

”Tror du, at den gamle heks ... lærer Sol op?”

”Det er jeg bange for. Hun kan naturligvis mærke, hvilke kræfter Sol har.”

”Åh, nej, det er jo forfærdeligt!”

Tengel klappede hende på skulderen, som hun stod der med ryggen mod husmuren.

”Lille Silje, hvad er det egentlig, jeg har involveret dig i?”

”Nu tier du stille! Ingen har gjort mig mere lykkelig end du, og jeg er syg af længsel, hver gang jeg skal være væk fra dig nogle timer.”

”Men du var jo kun seksten år, da du blev min. Nu er du enogtyve og har allerede døjet med os i mange år. Selv jeg forstår, at du var bestemt til andet og mere end slidsomt arbejde i et fattigt hjem.”

”Jeg håber ikke, jeg har beklaget mig? Jeg ved, at jeg stadig er en dårlig husmor, og børnene vokser alt for hurtigt ud af deres tøj og sko. Det gør mig ondt, at jeg ikke kan skaffe dem nogle nye. Og træt bliver jeg, fordi jeg nærer så stor en modvilje mod husarbejde, Tengal. Visheden om, at jeg ikke kan sy tøj til børnene, selv om jeg kan væve stoffer, plager mig. Og efter denne forfærdelige vinter er der jo heller ingen får tilbage i dalen, så vi har ikke engang noget uld at væve af. Sol er blevet drillet for den kappe, jeg forsøgte at rimpe sammen til hende i fjor, og jeg glemmer ofte at vaske deres tøj, når det er beskidt, og ... nej, nu beklager jeg mig vist, det var ikke me-

ningen!”

Hans ømme smil vidnede om en grænseløs forståelse, men også en fortvivlet hjælpeløshed. Hans læber strejfede hendes hår.

”Tror du ikke, jeg forstår dig? Tror du ikke, jeg ved, hvordan du længes efter at få lov til at skabe noget? Male, måske? Tror du ikke, at jeg ved, du nogle gange skriver dagbog, når vi andre er gået i seng?”

”Ved du godt det?” udbrød hun forskrækket.

”Ja, da. Jeg ved også, hvor du gemmer bogen. Men det kunne ikke falde mig ind at læse i den. Du skal bare være forsigtig med, at ingen andre finder ud af det. En ung kvinde, der skriver en bog – det er Satans værk! For det kan du sagtens blive brændt som heks.”

”Hvor er verden dog grusom! Og hvor lever vi beskyttet heroppe,” udbrød hun forbavset, som om hun netop havde opdaget noget nyt. Så skyndte hun sig at tilføje: ”Men det havde ikke gjort noget, hvis du havde læst i den. Jeg bladrede den netop igennem forleden aften, og min kærlighed til dig og børnene kan læses på hver en side.”

”Kan du godt lide at skrive?”

”Åh, ja! Det er ligesom et lille pusterum for mig. Og da jeg læste det igennem, jeg havde skrevet, blev jeg forbavset over, hvor velformuleret det var.”

”Mig overrasker det ikke. Du snakker så pænt, det ved du jo. Slet ikke som de andre i dalen. Nu har du gjort

mig nysgerrig efter den bog. Jeg vil gerne kigge i den.”

Hun fnisede opstemt og glad. ”Det er nok noget værre rod. Jeg har jo aldrig lært noget ordentligt. Jeg skriver bare ordene sådan, som vi siger dem. Nej, men Tengel, hvad er det, du laver?”

Hans hænder var gået deres egne veje. Han lo dæmpet og pressede hende tættere op ad væggen.

Silje, der var blevet opfyldt af et forsigtigt håb, da han havde fortalt om sine overvejelser over at forlade dalen, lod ham fortsætte.

Hans kind strejfede hendes pande. Tengel havde ikke skæg. Hun vidste ikke hvorfor. Han var derimod klar over, at han var seksten år ældre end hende, og han ville ikke se ældre ud, end han var. Hvis han anlagde skæg, ville det fremhæve aldersforskellen yderligere, mente han.

”Vi burde også se til Benedikt og hans hus,” sagde hun opmuntrende, nu hvor han var begyndt at tænke på at begive sig af sted. ”Jeg er så urolig for dem.”

”Naturligvis,” mumlede Tengel fraværende. ”Hvis jeg bare vidste, hvad der var rigtigt. At tage jer med ud – eller lade jer blive her. Du ved jo godt, vi ikke har nogen steder at tage hen.”

Det sitrede og vibrerede mellem hans finger-spidser og hendes hud, impulser blev sendt gennem hendes krop og kredsedde om et enkelt punkt. Hendes begær efter denne for andre så skræmmende

mand var umætteligt. Det var ikke bare det, at han fra naturens hånd var så veludrustet maskulint set, det vidste hun jo ikke noget om, da hun så ham første gang. Hun behøvede blot at kaste et blik på ham for at mærke de æggende ilinger løbe gennem sin krop, og matheden, der gjorde, at hun fuldstændig var prisgivet ham.

Hun fik unægtelig problemer med at koncentrere sig. "Hvad med Benedikt? Kan vi ikke bo der?"

"Jeg ved ikke engang, om han lever. Og hende den forfærdelige Abelone er ikke en, man tager hen til. Nej, Silje, jeg har virkelig tænkt alvorligt på at tage jer med herfra, men jeg tør ikke løbe risikoen."

Siljes stemme var begyndt at blive sløret. "Jamen, jeg tror ikke, jeg kan holde til en vinter mere."

"Jeg ved det godt. Det er også derfor, jeg tænker på det."

Nu var hans læber overalt på hendes krop. På hendes pande, i tindingerne ...

"Hvad er det, vi gør?" mumlede hun leende, men havde problemer med åndedrættet. "Gamle, fornuftige mennesker, der har været gift i flere år. Men det er lidt spændende herude."

Hun kravlede op på den lange mur uden for huset, så hun kom op i samme højde som ham, og trak skørterne op. Tengels hænder lagde sig øjeblikkeligt varme og søgende om hendes hofter, og han kyssede

hende længe, længe.

”Det ligner dig slet ikke, Silje,” hviskede han med skælvende stemme i hendes øre, glad for det uventede initiativ. ”Du har ligesom været så ... tilbageholdende i de sidste par år.”

”Ja, det har jeg vist,” svarede hun, forbavset over, at han ikke forstod grunden til hendes initiativ nu. Hun lænede sig frem og førte ham med en klynken på plads.

”Det var ikke for at være afvisende, men jeg har været så bange.”

Tengel bevægede sig langsomt og forsigtigt. ”Det ved jeg godt. Du var bange for at blive med barn igen. Det er ikke så mærkeligt. Jeg har også selv været dødsensangst.”

”Livs fødsel står for mig som mit livs værste mare-ridt,” hviskede hun. ”Det ønsker jeg ikke at opleve en gang til.”

”Det forstår jeg godt,” fik han fremstammet. ”Men vi har jo været så forsigtige, og det er gået godt.”

”Mm,” mumlede hun tvetydigt.

Hun kyssede ham på halsen med fugtige læber. Nu kunne han kende hende igen fra det første, lidenskabelige år. Han pressede hende hårdere op ad væggen, løftede hendes ben op og lagde dem om sine hofter.

”Jeg er spiddet,” hviskede Silje med en genert latter.

”Fastnaglet af mit livs lykke.”

”Som du da kan sige det,” smilede han, rørt og lykkelig.

Hun lukkede øjnene, ude af stand til at sige mere. Tengel så på hende. Et blidt, sløret smil kom langsomt til syne på hendes ansigt. Nu vidste han, hvor han havde hende. Det var længe siden, hun havde givet så fuldstændig efter for lystfølelsen, og han spekulerede på hvorfor.

Men så glemte også han at undre sig. Den mørke trævæg blev uklar for hans blik, og han blev gennemstrømmet af den velkendte, vidunderlige kildren, en uudholdelig varme løb gennem hans krop, og det var, som om han blev helt hjælpeløs.

”Åh, Silje,” hviskede han. ”Silje, Silje, min elskede lille blomst! Hvordan kan en så spinkel og væver skikkelse være så besættende, så forhekset?”

ELDRID REJSTE. Hun og hendes mand tog alt, hvad de ejede, med sig fra Isfolkets dal og forsvandt ind i hulen under bræen, hvor vejen gik mod det ukendte i en ugæstfri verden.

Silje græd, da de drog af sted.

Senere samme aften spurgte hun Tengel: ”Hvorfor ville du ikke beholde nogen af husdyrene? De var jo egentlig vores? Fortæl mig den virkelige grund.”

Børnene legede udenfor. Tengel sad og reparerede

nettet, mens Silje ryddede op efter aftenmaden.

Han sukkede. "Du kan jo ikke lide, når jeg snakker om den slags."

"Nej, men nu vil jeg vide det."

"Som du vil, dit stædige æsel. Det var den modstand igen."

"Modstand? Nå, ja, nu forstår jeg. Der var noget inde i dig, der gjorde modstand, da Eldrid spurgte, om der var nogen dyr, du ville beholde."

"Ja. Jeg har aldrig mærket noget så stærkt, så jeg lod dem gå."

"Men du vil ikke forlade dalen?"

"I så fald bliver jeg nødt til at rejse alene af sted først og finde ud af, hvor vi kan bo og den slags. Men der er jo ingen steder, vi kan bo, bortset fra her, elskede ven. Vi, den onde Tengels efterkommere, er jaget overalt. Åh, hvor er det dog fortvivlet!"

"Jeg forstår dig godt," sagde Silje stille.

Hun så på ham i smug. Vidste han virkelig intet? Forstod han ikke, hvordan det var fat med hende?

Det håbede hun inderligt, at han ikke gjorde.

Åh, hvor var hun bange! Dødsensangst. Men hun var endnu mere bange for, at Tengel skulle finde ud af det. For efter Livs vanskelige fødsel havde han sagt: "Aldrig mere! Aldrig, aldrig mere! Hvis dette skulle ske en gang til, Silje, så dræber jeg fosteret. Jeg har et pulver, der gør det hurtigt og smertefrit. Næste gang

hjælper dine bønner ikke!”

Hun måtte tilstå, at hun havde studeret sin mad nøje for at se, om han havde hældt et pulver i den. Men han havde tydeligvis ikke fattet mistanke. Ikke engang forleden, da de havde elsket uden for huset, havde han forstået, hvorfor hun pludselig var så føjelig. Han havde bare undret sig lidt over hendes letsindighed.

Selvfølgelig var det galskab at ville beholde denne lille spire af liv. Hun vidste, hvad det betød. Det kunne være en af den første Tengels særprægede efterkommere – et udyr som Hanna eller Grimar eller kvinden nede ved søen. Silje havde set hende engang, hun var kommet forbi med æg og ost fra Eldrid. Hun gik derfra lammet af chok over, at noget så urgammelt og uhyggeligt virkelig fandtes. Ondsindet havde hun også været, kvinden.

Nu var hun død. Men dengang förstod Silje, hvor heldigt Tengel og Sol var sluppet for denne frygtelige arv – til trods for, at de fleste kaldte Tengel frastødende og skræmmende. Det var han ikke i hendes øjne.

Men det var ikke kun den risiko, hun løb. Hun ville sandsynligvis ikke overleve en fødsel til, og det var det, Tengel frygtede mest af alt. Det var kun takket være Hanna, at hun overlevede den første. Og hvis det var et af ’udyrene’, hun skulle sætte i verden denne gang – med deres unaturligt brede og kantede skuldre

– havde hun ikke en chance. Tengels mor var blødt ihjel, da hun fødte Tengel, men ikke Sols mor, for Sol var usædvanlig velskabt. Alligevel bar hun på den skæbnsvangre arv – de uhyggelige, magiske evner og ansigtet med katteøjnene, der straks afslørede, hvilken slægt hun tilhørte.

Og hende ville Silje slæbe med ud af Isfolkets dal til Trøndelag, hvor de drev klapjagt på Isfolket!

Eldrid kunne undslippe, fordi hun var normal. Hun var ikke en af de udvalgte, selv om hun nedstammede fra den onde Tengel. Liv havde heller ikke vist tegn på at være anderledes. Men hvad vidste Silje om det barn, hun nu bar under sit hjerte?

Hun var næsten fire måneder henne. Det havde været vanskeligt at skjule for Tengel. Heldigvis var hun ikke så syg, som hun havde været forrige gang. Det var lettere denne gang, men om ganske kort tid ville det kunne ses.

TO DAGE SENERE fik de besøg.

Det var et uventet og skræmmende besøg af en mand, der aldrig før havde været uden for sin gård. Silje blev bange. Hvad skulle det nu betyde?

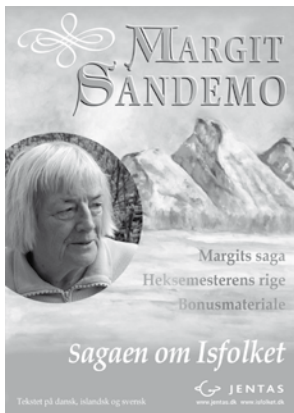
MARGIT SANDEMO

MARGITS SAGA PÅ DVD

- Margits saga (90 min.)
- Heksemesterens rige
- Bonusmateriale

Kom med ind i Margit Sandemos eventyrlige verden!

Margit Sandemo er en af Nordens mest folkekære forfattere. Her fortæller Margit den dramatiske og farverige historie om sit liv - om en barsk barndom og lige så barske ungdomsår og mødet med den store kærlighed, om de usynlige hjælpere, som altid følger hende, og ikke mindst om sit forfatterskab.

DVD: 90 min. PRIS: 199⁹⁵ kr.

Vi tager med Margit til Island og Heksemesternes rige, omgivet af varme kilder og spændende historier. DVD'en indeholder dramatiserede scener fra forfatterens nye romanserie Troldruner. Filmen udsendes i forbindelse med 25-års jubilæet for den legendariske Sagaen om Isfolket, som blev Margits store gennembrud som forfatter.

Tekstet på dansk, islandsk og svensk